

## USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **O. K.**, zast. Mgr. Beatou Kaczynskou, advokátkou, se sídlem Masarykovy sady 76/18, Český Těšín, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 6. 2020, č. j. OAM-204/ZA-ZA11-VL16-2020, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 10. 2020, č. j. 18 Az 34/2020 - 38,

### t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Beatě Kaczynské, advokátce, se sídlem Masarykovy sady 76/18, Český Těšín, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti ve výši celkem 4.114 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů ode dne právní moci usnesení. Náklady právního zastoupení žalobce nese stát.

### Odůvodnění:

[1] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zastavil řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobce podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, z důvodu nepřípustnosti žádosti o mezinárodní ochranu dle § 10a písm. e) téhož zákona.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Ostravě, který ji v záhlaví nadepsaným rozsudkem zamítl. Nesouhlasil s tvrzením žalobce ohledně souvislosti úmrtí bratra žalobce s příslušníky Právěho sektoru, kteří měli žalobce hledat v jeho bydlišti, kde se zrovna v té době nacházel jeho bratr, ježž měli tito příslušníci zbít tak, že následkem toho zemřel. V řízení o nynější žádosti o udělení mezinárodní ochrany, na rozdíl od žádosti první, uváděl žalobce jako důvody dále to, že se v r. 2014 účastnil Antimajdanu, kde měl v Záporoží vyhánět účastníky Majdanu z Právěho sektoru, měl pomáhat separatistům a schovávat lidi, které pronásledovali, a útočit na webové stránky policie a SBU. Dále uvedl, že jej lidé z Právěho sektoru hledali z důvodu, že v r. 2015 nebo 2016 dostal politický trest za účast na Antimajdanu a mnohokrát jej kvůli tomu zadržovala policie. Je zarážející, že tyto důvody žalobce neuvedl již v rámci první žádosti o udělení

mezinárodní ochrany; navíc jsou tyto skutečnosti rozporné s tvrzeními žalobce uvedenými v řízení o jeho první žádosti, kdy žalobce tvrdil, že v zemi původu nikdy nebyl trestně stíhán. Žalobcova tvrzení jsou tedy účelová. V této souvislosti se pak jeví i jako účelové i jeho tvrzení o příčině úmrtí jeho bratra následkem zbití příslušníky Pravého sektoru v žalobcově domě, kde hledali žalobce a kde byl jeho bratr zrovna přítomen. Za této situace nelze souhlasit s namítanými obavami žalobce z hrozící vážné újmy v případě nuceného návratu do země původu, plynoucími s úmrtím jeho bratra v důsledku napadení stoupenci Pravého sektoru. Namítané úmrtí bratra žalobce není možno hodnotit jako skutečnost svědčící o nebezpečí hrozby pronásledování žalobce z důvodů uvedených v § 12 či hrozby vážné újmy podle § 14a zákona o azylu. Žalovaný nepochybil, když žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce vyhodnotil jako nedůvodnou, přičemž si opatřil dostatek informací z údajů poskytnutých žalobcem k žádosti o mezinárodní ochranu a informací o zemi původu žalobce, které s ohledem na nepřipustnost opakované žádosti žalobce byly zcela dostačující.

[3] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, v níž vyjádřil nesouhlas se způsobem, jakým se žalovaný a krajský soud vypořádali s otázkou přípustnosti opakované žádosti stěžovatele o mezinárodní ochranu. Krajský soud pominul možnost, že obavy, kterými stěžovatel odůvodnil druhou žádost, mohly oprávněně vzniknout teprve v souvislosti s novými informacemi z místa bydliště o tom, že jej stoupenci Pravého sektoru hledají a že došlo k brutálnímu napadení jeho bratra, který následně zemřel. Informace o tom, že v roce 2015 nebo 2016 dostal trest za účast na Antimajdanu a mnohokrát jej kvůli tomu zadržovala policie, stěžovatel neuvedl v řízení o jeho první žádosti o mezinárodní ochranu proto, že měl strach z úniku informací k lidem z Pravého sektoru. Tyto informace tedy uvedl až poté, co se z jeho pohledu staly závažnými a podstatnými v souvislosti s novými informacemi z domova. Uvedené nové skutečnosti měly být přezkoumány v rámci projednání druhé žádosti, což se v důsledku nesprávného výkladu § 11a odst. 1 zákona o azylu ze strany žalovaného nestalo. Soud při posuzování předmětné otázky pochybil, přičemž toto pochybení má za následek nesrozumitelnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popřel oprávněnost kasační stížnosti a odkázal na správní spis, odůvodnění napadeného rozhodnutí a na vyjádření k žalobě. Skutečnost, že stěžovatelův bratr zemřel údajně na následky zranění, které mu měli přivodit stoupenci Pravého sektoru, sama o sobě nezakládá důvod k meritornímu posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Obavy stěžovatele z Pravého sektoru byly posouzeny jako nevěrohodné a účelové. Na Ukrajině navíc nedošlo od doby posuzování předchozí žádosti stěžovatele k žádné změně, která by představovala novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Česká republika naopak v současné době považuje Ukrajinu za bezpečnou zemi původu.

[5] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal podmínky pro řízení o kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

pokračování

[6] Před zahájením meritorního přezkumu věci se však Nejvyšší správní soud musel zabývat otázkou přijatelnosti kasační stížnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud odmítne kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany pro nepřijatelnost, pokud tato stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[7] Vymezením institutu nepřijatelnosti a výkladem konceptu přesahu vlastních zájmů stěžovatele se NSS podrobně zabýval v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně, 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[8] V posuzovaném případě Nejvyšší správní soud shledal, že žádná z těchto podmínek nebyla naplněna, a kasační stížnost je proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelná.

[9] Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že žalovaný nepostupoval v souladu s podmínkami posuzování přípustnosti opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu. Aprobace tohoto postupu krajským soudem pak má činit napadený rozsudek nepřezkoumatelným.

[10] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností kasační stížností napadeného rozsudku spatřovanou v chybném výkladu § 11a odst. 1 zákona o azylu ze strany krajského soudu; této námitce však nepřisvědčil. Krajský soud se totiž v napadeném rozsudku řádně zabýval všemi žalobními body, jedná se o rozhodnutí srozumitelné, opřené o dostatečné odůvodnění, ze kterého je zcela zřejmé, proč soud rozhodl, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Kasační soud dále uvádí, že bezúspěšnost zcela obecné námitky týkající se nedostatečného soudního přezkumu postupu správního orgánu při zjišťování skutkového stavu bez upřesnění konkrétních pochybení jak soudu, tak správního orgánu, byla vyslovena v množství rozhodnutí zdejšího soudu, namátkou lze uvést rozsudek ze dne 18. 1. 2006, č. j. 1 Azs 112/2004 - 61.

[11] K otázce opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud podrobně vyjádřil například v rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65. Z něj vyplývá, že *„[h]lavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na*

*straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jež může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.“*

[12] Nejvyšší správní soud současně mnohokrát uvedl, že pokud žadatel neuvede všechny důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze k jeho tíži a nelze akceptovat, že by neunesení břemene tvrzení mohl zhojit pomocí podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany (srov. přiměřeně rozsudky NSS ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005 - 86, ze dne 26. 2. 2004, č. j. 5 Azs 50/2003 - 47, a ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003 - 42). Kasační soud pak souhlasí s hodnocením žalovaného a krajského soudu stran tvrzené „nové skutečnosti“ – obavy z pronásledování ze strany příslušníků Právěho sektoru. Nejednalo se totiž o skutečnost novou, kterou by stěžovatel nemohl uplatnit v předchozím řízení, jelikož, jak sám stěžovatel v nyní posuzované věci uvedl, měl se v roce 2014 (tj. před podáním první žádosti o mezinárodní ochranu) účastnit Antimajdanu, v důsledku čehož měl být dokonce politicky trestán. Skutečnosti uvedené v rámci druhé žádosti až na výjimku úmrtí jeho bratra tedy stěžovatel mohl a měl uplatnit již v řízení o jeho první žádosti o mezinárodní ochranu. Existující rozpory mezi výpověďmi stěžovatele v rámci první a druhé žádosti o mezinárodní ochranu, a to zejména stran jeho politických aktivit a postihu ze strany policie přitom svědčí o zjevné účelovosti žádosti stěžovatele. V tomto ohledu tedy stěžovatel nejen, že naplnil podmínky podle § 10a písm. e) zákona o azylu, ale rovněž významným způsobem zpochybnil věrohodnost svých vlastních výpovědí o okolnostech, které jej vedly k odchodu ze země původu (srov. výše citovaný rozsudek NSS sp. zn. 9 Azs 5/2009).

[13] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Nejvyšší správní soud proto nepřistoupil k meritornímu přezkumu kasační stížnosti a ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s. ji odmítl pro nepřijatelnost.

[14] Jelikož kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[15] Odměna zástupkyně stěžovatele Mgr. Beaty Kaczynské, advokátky, která byla stěžovateli k jeho žádosti ustanovena usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 7. 2020, č. j. 18 Az 34/2020 - 21, byla stanovena za jeden úkon právní služby, tj. podání kasační stížnosti ze dne 13. 11. 2020 podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. (dále jen „advokátní tarif“). Zástupkyni stěžovatele tak náleží odměna 3.100 Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], a náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Soud ověřil, že zástupkyně stěžovatele je plátcem DPH, přiznaná odměna a náhrada hotových výdajů se tedy zvyšuje o částku odpovídající této dani (21 %). Celkem tedy náleží zástupkyni stěžovatele odměna a náhrada hotových výdajů v částce 4.114 Kč. Tato jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát.

pokračování

**Poučení:** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. dubna 2021

Mgr. Aleš Roztočil  
předseda senátu